

Arrest

nr. 138 245 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 8 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2014 beslist de gemachtigde om verzoekers' hun vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Op 8 september 2014 werd tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 04.09.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad is van oordeel dat het beroep bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, I. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in hun inleidend verzoekschrift de nietigverklaring van twee verschillende beslissingen. Zij geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van dien aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing. Tevens wordt ten aanzien van de eerste, enerzijds, en de tweede, anderzijds, bestreden beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen

worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. In casu werden met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

In casu is de Raad aldus van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen. Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het beroep wordt enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 12.12.2012 artikel 9 ter, onontvankelijk is. (...). Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd. Bovendien menen verzoekers dat DVZ de beginselen van behoorlijk bestuur grondig heeft geschonden. Verzoekers kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met deze beslissing en wensen het volgende te benadrukken:

1. Met betrekking tot de medische situatie van verzoekster

Bij haar aanvraag voegde zij een medisch attest dd 13.09.2012 van haar behandelende geneesheer, waarin wordt gesteld dat verzoekster leidt aan ernstige PTTS met angst-paniekaanvallen en ernstige slaapstoornissen met paranoia waan. Uit het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat men geen twijfel hecht aan het feit dat verzoekster PTSS heeft. Dat dit een ernstige aandoening is, wat ondermeer blijkt uit het feit dat zij tot vier verschillende soorten medicatie te nemen. Dat het duidelijk is dat verzoekster in Servië niet dezelfde zorgen zal kunnen genieten, en dat dit haar gezondheid zwaar zou hypothekeren. De aandoening van verzoekster is zo ernstig, dat als de behandeling wordt stopgezet, dit zou zorgen voor een verergering van haar aandoening. Het is dan ook flagrant onwaar van de arts-attaché om te stellen dat er “geen noodzaak zou zijn om de aandoening te behandelen”! Dat dit reeds tegengesproken wordt door het medisch attest dat verzoekster voegde bij de aanvraag. Het lijkt wel alsof de arts-attaché het dossier van verzoekster niet eens onderzocht heeft! Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden. Het feit dat men na de vernietiging van de eerdere beslissing door uw Raad een nieuwe beslissing neemt zonder enig onderzoek, bevestigt andermaal dat men zelfs niet de intentie heeft om een correct en actueel medisch advies te bekomen. Meer nog, men verwijst naar stukken die dateren van 2012 om te stellen dat er actueel geen probleem zou zijn! De aandoeningen van verzoekster zijn ernstig en levensbedreigend indien ze niet adequaat behandeld wordt! Bovendien diende verzoekster reeds verschillende malen opgenomen te worden. Dat het duidelijk is dat verzoekster ernstig ziek is en dat zij de juiste begeleiding en ondersteuning nodig heeft om haar aandoeningen onder controle te houden. Begeleiding en ondersteuning die niet beschikbaar zijn voor verzoekster in haar land van herkomst. Met dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoekster ernstig ziek is en behandeld dient te worden, stelt de arts-attaché van DVZ dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid. Artikel 9 §1 vermeldt het volgende: (...). Het feit dat een geneesheer de voorziene duur van de behandeling niet kan preciseren, bevestigt het grillig karakter van deze aandoening. Bijgevolg mag men ervan uitgaan dat het hier gaat over een aandoening die nauwgezette zorg en opvolging vereist. Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat verzoekster de nodige hulp en ondersteuning krijgt. Deze hulp en ondersteuning kan verzoekster niet krijgen in haar land van herkomst! Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoening anders inschat dan de arts-attaché. Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoekster wel heeft kunnen en willen onderzoeken, en de arts-attaché zich slechts gebaseerd heeft op de medische attesten, of slechts stelt dit te hebben gedaan.

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier, en verzoekster, grondig zou onderzocht hebben! De arts-attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1. De term 'kennelijk' bevestigt reeds dat er geen grondig onderzoek uitgevoerd werd. Hoe kan een ziekte die omschreven wordt als "ernstig" geen reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit ?? Immers dit is wat §1 stelt. Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen? De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Verzoekster is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken! Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1. Uit de motivering van de arts-attaché blijkt dat verzoekster reeds een vergevorderde aandoening van haar ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens haar aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden! Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel! Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." DVZ dient te onderzoeken of haar aandoening een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate! Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel! Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad. Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: (...). Hieruit blijkt dat DVZ tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien de arts-attaché het dossier, verzoekster, en de verschillende medische attesten, grondig zou onderzocht hebben! Steeds opnieuw meent men deze procedure met de voeten te kunnen treden! Ook in deze beslissing van DVZ tracht men weeral spijkers op laag water te zoeken om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren. De aanvraag van verzoekster voldeed (en voldoet nog steeds) aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 9ter van de vreemdelingenwet! Bovendien voldoet ze eveneens aan de intentie van de wetgever, aangezien uit het medisch attest en de bijlages zeer duidelijk blijkt dat verzoekster ernstig ziek is! Verzoekster acht het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verwerende partij haar aanvraag met de nodige zorg en aandacht behandelt heeft. Bovendien kan verzoekster zich niet akkoord verklaren met de motivering van de arts-attaché: "De behandeling van deze aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel." Dat verzoekers niet begrijpen hoe de arts-attaché tot deze conclusie komt! Hoe kan de arts-attaché zonder verzoekster onderzocht te hebben, stellen dat de medicamenteuze behandeling niet essentieel zou zijn? Dat dit werkelijk onbegrijpelijk, onzorgvuldig en gevaarlijk is! Hoe kan de arts-attaché zomaar stellen dat de medicatie die verzoekster nodig heeft, niet essentieel zou zijn?! De arts-attaché stelt zelf in zijn beslissing dat verzoekster medicamenteus behandeld wordt. Dat het kennelijk onredelijk en zelfs gevaarlijk lijkt van de arts-attaché om, zonder verzoekster te onderzoeken, te stellen dat dit niet essentieel zou zijn. Ook het feit dat de arts-attaché stelt dat verzoekster, na een behandeling van meer dan twee jaar, genezen zou moeten zijn is onvoorstelbaar! Hoe komt verwerende partij tot deze conclusie?! Dat dit medisch advies dan ook onaanvaardbaar is! De arts-attaché vermeldt immers het volgende in zijn medisch advies: "...een dergelijke aandoening kent zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin." Op basis waarvan is de arts-attaché tot deze conclusie gekomen?! Uit de beslissing blijkt immers zeer duidelijk dat hij geweigerd heeft het volledig medisch dossier van verzoekster te onderzoeken. De arts-attaché voegt evenmin de informatie waarop hij zich baseert om deze frappante stelling te maken. Dat het onaanvaardbaar is dat de arts-attaché durft te stellen dat verzoekster "spontaan" zal genezen zonder het volledig medisch dossier of verzoekster zelf te onderzoeken. Bovendien is het onaanvaardbaar dat de arts-attaché stelt dat de behandeling van verzoekster "louter speculatief en louter symptomatisch" zou zijn. De arts-attaché dient het medisch dossier van verzoekster grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken. De blote bewering die de arts-attaché hanteert als zou de aandoening "spontaan" evolueren in gunstige zin is onaanvaardbaar! Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren en de aanvraag van verzoekster niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! Indien men het medisch getuigschrift in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om te kunnen bepalen dat de aandoening van verzoekster wel degelijk ernstig genoeg is, en zelfs levensbedreigend indien zij dient terug te keren naar Servië. Een ziekte die in België behandelbaar is en hier geen mensonterende of levensbedreigende situatie inhoudt kan dat uiteraard wel zijn in het land van herkomst! Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoekster uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat. Dat dit dan ook onredelijk is. Uit de bestreden beslissing dient immers duidelijk te blijken op welke gegevens de verwerende partij zich baseert om zijn beslissing te nemen. In tegenstelling tot wat de beslissing vermeldt, is verzoekster wel degelijk een oudere, zieke vrouw en geen heer. Dat dit dan ook een schending uitmaakt van de motiveringsplicht. Het is

onbegrijpelijk voor verzoekster waarom men geen rekening houdt met alle elementen die verzoekster aanhaalt in haar aanvraag. Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekster te beoordelen. Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1. In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest en de bijlages met de nodige zorg en aandacht had nagelezen. En het dossier met de nodige zorg onderzocht had. Het mag duidelijk zijn dat DVZ erin gefaald is het dossier van verzoekers grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken! Dat verzoekers dus gegronde redenen hebben om te betwijfelen dat DVZ rekening heeft gehouden met ALLE beschikbare informatie en men een correcte en actuele medische situatie beoogt. Het mag duidelijk zijn dat de arts-attaché onmogelijk een correcte beoordeling kon maken. Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de medische toestand van verzoekster echt te kunnen inschatten. Verzoekster hoopte dat de arts-attaché haar minstens zou onderzoeken om de medische toestand van verzoekster te kunnen inschatten, zeker gezien de vernietiging van de vorige beslissing. Dat verwerende partij in het verleden anderen reeds de kans heeft gegeven bijkomende informatie te verschaffen. Gelieve in bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de aandoening van verzoekster te bekomen. Bovendien schendt DVZ zo het gelijkheidsbeginsel! Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is! Verzoekers kunnen op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening houdt met de door hem aangehaalde elementen. Indien DVZ dit gedaan had, hadden zij de nodige informatie kunnen afleiden uit de bijlagen. Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het dossier grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte "kennelijk" niet zou beantwoorden aan de ziekte van §1.

2. Aangaande de situatie in Servië

Verzoekster is een vreemdelinge die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Servië. DVZ faalt erin om dit te onderzoeken alhoewel de behandelende geneesheer specifiek vermeldt dat de inname van medicatie nodig is! Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekster waarom DVZ de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt. DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden. Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift! Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook volledig onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt. Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad: (...) Uw Raad blijft zich duidelijk uitspreken over deze kwestie. Arrest nr. 105 052 van (...) Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk: (...) Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel! Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekers wel degelijk in gevaar is, indien verzoekers dienen terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken! Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit. Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: (...) Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: (...) Dat dit in casu het geval is. Meer nog, de vorige beslissing werd reeds vernietigd omdat verwerende partij weigerde de situatie in het land van herkomst grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken! Arrest nr. 132 222 van 19.08.2014 stelt immers het volgende: (...) Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij deze beslissing van uw Raad zomaar naast zich neerlegt, en nogmaals weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken! Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden! Verzoekers begrijpen niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift en de stukken die zij voegen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht. De bestreden beslissingen schenden aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te

zijn. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is. Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.”

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit het administratief dossier blijkt dat het medische dossier van de verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer aan een onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de verzoekende partij haar medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, doordat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

De verzoekende partij betoogt dat haar behandelende arts de ernst van de aandoening anders inschat dan de ambtenaar-geneesheer, doch zulks impliceert uiteraard niet dat de ambtenaar-geneesheer een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd.

Immers dient te worden benadrukt dat de ambtenaar-geneesheer belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer heeft in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een specifieke controletaak die losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een medisch attest heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 september 2014 blijkt dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekende partij geen aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst beschikbaar is.

De beschouwingen van verzoekende partij aangaande 'de graad van ernst' van de aandoening zijn niet dienstig. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd. Evenwel werd besloten dat het ingeroepen PTSS strikt subjectief van aard is, dat de behandelingsduur op heden niet kan worden bepaald, dat de gevolgde behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch is en dat deze aandoening ook zonder behandeling spontaan in de gunstige zin evolueert.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 september 2014 luidt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.12.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 13.09.2012 en het medisch stuk d.d. 24.12.2009 blijkt dat de beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven-of de fysieke integriteit van' betrokkene. Het betreft een psychische-aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkené.er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. Uitspraken in casu over de mogelijke behandelingsduur zijn dan ook louter speculatief. Suggesties in positieve of negatieve zin kunnen het ziekteverloop sterk bepalen. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop. over enkele maanden tot jaren en evolueert spontaan in gunstige zin. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter".

Het is onmiskenbaar de bedoeling geweest van de wetgever dat de gemachtigde zich bij het nemen van diens beslissing zou steunen op het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat aan de verzoekende partij onder gesloten omslag werd betekend samen met de bestreden beslissing. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

De verzoekende partij betoogt voorts dat de ambtenaar-geneesheer tot een 'héél andere conclusie' zou zijn gekomen, indien hij het dossier en de verzoekende partij grondig zou hebben onderzocht. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat geen lichamelijk onderzoek werd gevoerd.

In de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet d.d. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) waarin betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende wordt gesteld:

"De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene - bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase - zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan

inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen.”

Uit de wettekst van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die volledig vrij wordt gelaten. Bijgevolg is de kritiek dat de verzoekende partij moest onderworpen zijn aan een medisch onderzoek, manifest ongegrond. Een dergelijk standpunt is uiteraard onverzoenbaar met het feit dat de wetgever de ambtenaar-geneesheer volledig vrij laat in diens beoordeling.

De loutere beweringen van verzoekers dat zij ‘niets of niemand meer hebben in het land van herkomst’ en geen ‘onderkomen of verblijf’ meer kunnen bekomen, kunnen niet worden gevolgd. Vooreerst wordt hier geen bewijs van geleverd, en verder is dit ook niet geloofwaardig gelet op het feit dat de verzoekende partij het grootste deel van haar leven in Servië heeft doorgebracht.

De verzoekende partij betoogt voorts dat de ambtenaar-geneesheer de actuele situatie van haar gezondheidstoestand niet heeft willen onderzoeken, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij schijnbaar voorbij gaat aan de inhoud van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij de aanvraag. Hieruit vloeit voort dat de verzoekende partij, indien zij over recentere medische attesten zou beschikken, gehouden is deze over te maken.

In een tweede onderdeel levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicatie in het land van herkomst. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde er enkel op zou gericht zijn om de aanvraag te weigeren.

De beschouwingen van verzoekende partij dat ten onrechte geen onderzoek is gevoerd naar de behandelmogelijkheden in het land van herkomst, gaan voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Door de ambtenaar-geneesheer wordt uitdrukkelijk vastgesteld dat uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat geen aandoening voorhanden is die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat voor de aandoening PTSS actueel geen reden tot behandeling bestaat, en dit ook naar de toekomst toe naar alle waarschijnlijkheid niet zo zal zijn. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar deze stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich louter heeft beperkt tot het onderzoek of zijn medische problemen direct levensbedreigend, kritiek of vergesonderd zijn.

Tevens moet worden geduïd dat wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die door een vreemdeling wordt ingeroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd van die aard is dat het feit dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst eventueel niet zou kunnen beschikken over de medicatie die hij in België gebruikt geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd, het niet vereist is dat de ambtenaar-geneesheer zich nog uitsprekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC